

die erkenning zijn we dankbaar. Zij is beschamend voor zoovelen, die uit kracht van het door hen beleden beginsel ons moesten steunen, met ons moesten samenwerken, hunne zonen naar onze Universiteit moesten zenden, maar die door motieven van verschillenden aard bewogen, de orde der dingen omkeeren en wat het zwaarste is niet het zwaarste laten wegen. Die tegenwerking gaat het diepst, zij doet het meest ons zuchten.

Maar met dit woord mag ik niet eindigen. Er is stof om te zuchten en te klagen; niet het minst, wanneer wij allen op ons zelve zien, op ons gebrek aan geloof, aan ootmoed, aan wijsheid, aan geduld en voorzichtigheid. En toch, niet tegenstaande al dat gebrek, mogen we niet anders dan eindigen met dank en lof.

Want: niet ons o Heere; niet ons, maar uwen naam geef eer om uwer goedertierenheid, om uwer waarheid wil. Gij zijt onzer gedachtig geweest, Gij zult zegenen. Gij zult uw werk volmaken. Leid dan ons allen door den Geest der wijsheid en der nederigheid, den Geest des vertrouwens en der sterkte, opdat we ook in het nieuwe jaar, dat aanbreekt, met goeden moed onzen weg weg naar uw Woord mogen bewandelen, tot eere van uwen heiligen Naam.

Zoo ben ik dan aan het einde van mijne taak voor deze plechtige ure gekomen. De laatste handeling, die ik nog te verrichten heb, is niet de minst aangename. Niet dat het ambt mij zoo zwaar drukte; want Gij allen, Directeuren, Curatoren, Hoogleraren en Studenten, hebt het mij zóó licht gemaakt, dat nog minder druk eer hinderlijk dan aangenaam geweest zou zijn.

Maar dat ik het rectoraat aan U mag overdragen, Dr. Abraham Kuyper, door Directeuren onzer Vereeniging tot Rector benoemd voor den cursus 1891—1892, dat is mij eene oorzaak van blijdschap. Zoo we, monarchaal ingericht, eenen rector perpetuus hadden, wie zou dat anders kunnen zijn dan Gij, de stichter bij uitnemendheid onzer Hoogeschool? Doch nu we, zooals het in de wetenschap behoort, republikeinsch zijn van bestuur, en het impe-